

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **SOLAR PROTECTION s.r.o.**, se sídlem Česká 283, zastoupené Mgr. Jiřím Šebestou, advokátem se sídlem Brno, Čechyňská 16, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 8. 2014, č. j. 62 Af 89/2013 - 61,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 28. 8. 2013, č. j. 20967/13/5000-14203-706599 žalovaný zamítl odvolání žalobkyně (dále „stěžovatelka“) a potvrdil rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu (dále „správce daně“) ze dne 4. 1. 2013, č. j. 2377/13/4022-07000-30318, ze dne 6. 3. 2013, č. j. 63289/13/4022-07000-303318, a ze dne 3. 5. 2013, č. j. 163547/13/4022-07000-303318, jimiž byly zamítnuty stěžovatelčiny stížnosti na postup plátce daně [společnost E.O.N Distribuce, a. s. (dále „plátce daně“)] při výběru odvodu z elektřiny ze slunečního záření podle ustanovení § 7e, § 7g zákona č. 180/2005 Sb., o podpoře výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů energie a o změně některých zákonů (dále „zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů“).

Rozhodnutí žalovaného napadla stěžovatelka žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále „krajský soud“). V žalobě zpochybňovala správnost postupu plátce daně, který srazil částku odpovídající 26%, respektive 28% výkupní ceny na základě zákona č. 402/2010 Sb., jímž byl novelizován zákon o podpoře využívání obnovitelných zdrojů. Tuto novelu citovaného zákona považovala stěžovatelka za rozpornou s Ústavou; obecně namítala, že novela odporuje principu rovnosti, zákazu retroaktivity a principu ochrany legitimního očekávání. Stěžovatelka též v žalobě obecně namítla, že nová právní úprava nemůže obstát vedle ustanovení § 6 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, které zůstalo zachováno i po provedené novelizaci.

Rozsudek Krajského soudu v Brně

Krajský soud konstatoval, že s argumenty, jaké byly uplatněny stěžovatelkou v žalobě, se již vypořádal Ústavní soud v nálezu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, publikovaném pod č. 220/2012 Sb. Krajský soud zrekapituloval závěry Ústavního soudu obsažené v citovaném nálezu a při posouzení věci z nich vycházel. Na tomto základě dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, proto ji zamítl.

Kasační stížnost

Kasační stížností napadá stěžovatelka rozsudek krajského soudu v celém rozsahu. Odkazuje přitom na důvody obsažené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nesprávné právní posouzení spatřuje v tom, že krajský soud se při svém rozhodování nezabýval konkrétní věcí, ale odůvodnil své rozhodnutí prakticky výlučně odkazem na nález Ústavního soudu a tam obsaženou argumentaci. Stěžovatelka zdůraznila, že citovaný nález Ústavního soudu nebyl vydán v rámci tohoto konkrétního soudního řízení a není proto právně závazný pro rozhodnutí ve věci. Stěžovatelka také namítla, že sám Ústavní soud v odůvodnění předmětného nálezu (odstavec 88) uvedl, že je třeba při posouzení jednotlivých případů vycházet z individuálních rozměrů každého případu, založených na zjištěných skutkových okolnostech.

Stěžovatelka se dále domnívá, že změna výkupních cen vyplývající ze zákona č. 402/2010 Sb. není automaticky aplikovatelná na všechny výrobce elektřiny ze slunečního záření se zařízeními uvedenými do provozu v období od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010. Ustanovení § 6 odst. 4 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů připouštělo i před novelizací zákonem č. 402/2010 Sb. snížení výkupních cen pod zákonem garantovaných 95% hodnoty výkupních cen úplatných v době rozhodování o nové ceně. Toto snížení výkupní ceny však bylo možné pouze u výrobců, kteří v době rozhodování o stanovení výkupních cen dosahovali návratnosti investic kratší jedenácti let. Stěžovatel dovozuje, že u výrobců, kteří nedosahovali návratnosti investic kratší než 11 let, není namístě aplikovat novelu provedenou zákonem č. 402/2010 Sb. Podle stěžovatelky tak tito výrobci mají i nadále nárok na výkupní ceny elektřiny ve výši stanovené Energetickým regulačním úřadem bez korekce provedené odvodem.

Stěžovatelka nadto namítá, že aplikace odvodu z výkupní ceny elektřiny ze slunečního záření na ni je též v rozporu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2009/28/ES ze dne 23. 4. 2009, o podpoře a využívání energie z obnovitelných zdrojů (dále „Směrnice 2009/28/ES“), neboť výklad zákona, který tuto aplikaci na stěžovatelku umožňuje, je v rozporu s požadavkem citované směrnice na stabilitu právní úpravy podpory výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů. V souvislosti s touto otázkou stěžovatelka navrhuje přerušování řízení a předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie (dále „SDEU“).

Závěrem stěžovatelka navrhuje zrušení rozsudku krajského soudu napadeného kasační stížností a též rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejících rozhodnutí správce daně.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 30. 10. 2014. Zdůraznil, že jako správní orgán nemůže sám posuzovat ústavnost ustanovení zákona, je pouze povinen uplatňovat ústavně konformní interpretaci zákona v situaci, kdy ustanovení zákona lze vyložit více způsoby. Odkázal rovněž na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 - 57, z něhož vyplývá, že případný likvidační efekt solárního odvodu

pokračování

v individuálních případech nelze zohlednit ani ve správním ani v soudním řízení, ale pouze prostřednictvím institutu prominutí daně podle § 260 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále „daňový řád“). Odkaz krajského soudu na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11 byl podle názoru žalovaného namístě, neboť v tomto nálezu jsou zodpovězeny prakticky veškeré žalobní námítky stěžovatelky.

Ohledně námítky rozporu právní úpravy s právem EU žalovaný odkazuje na důvodovou zprávu k zákonu č. 402/2010 Sb., z níž vyplývá, že relevantní směrnice EU nestanoví „*povinnost podpory solárních elektráren na volné ploše a podpory ostrovních elektrických systémů, nepředepisují ani přesnou podobu schéma, jakým mají být obnovitelné zdroje podporovány*“. V důvodové zprávě je též uvedeno, že předkládaný návrh zákona není v rozporu s právem EU.

Závěrem žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a zároveň požaduje, aby mu Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení v paušální částce 600 Kč za dva úkony právní služby (vyjádření k žalobě a vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále „advokátní tarif“), a to s ohledem na § 36 odst. 1 s. ř. s. a nálezy Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění podmínek řízení. Ověřil, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.), v kasační stížnosti, kterou podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), uplatňuje přípustný důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a v řízení o kasační stížnosti je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán jejím rozsahem a uplatněnými stížnostními důvody. Přitom neshledal vady uvedené v ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud především nesdílí přesvědčení stěžovatelky, že krajský soud pochybil, když své rozhodnutí odůvodnil závěry plynoucími z nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11. Je třeba připomenout, že námítky stěžovatelky v žalobě byly formulovány obecně a stěžovatelka se odvolávala ve své argumentaci na ty ústavní principy, jejichž prizmatem právě hodnotil v citovaném nálezu Ústavní soud ústavnost právní úpravy aplikované i v nyní posuzovaném případě. Nejvyšší správní soud ve skutkově shodné věci již v rozsudku ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Afs 94/2012 - 28, konstatoval, že „*Ústavní soud se zabýval ústavní konformitou odvodu z elektriny z pohledu jak zákažu retroaktivity, tak principu ochrany legitimního očekávání a principu rovnosti. Dospěl přitom k závěru, že právní úprava odvodu je v souladu s ústavním pořádkem. Ústavněprávní deficit právní úpravy odvodu neshledal ani v tom, že by byl v rozporu se zákonem upravenou garancí výše vykupních cen. V odůvodnění nálezu Ústavního soudu tak jsou obsaženy odpovědi na všechny výtky stěžovatelky.*“, Za této situace nelze krajskému soudu vytýkat, že ústavní konformitu aplikované právní úpravy zdůvodnil nejprůměřenějším způsobem, totiž využitím závěrů Ústavního soudu, které na tuto problematiku dopadají.

Důvodná není rovněž ani námítka stěžovatelky, popírající závaznost závěrů nálezu Ústavního soudu mimo rámec konkrétní kauzy, v níž Ústavní soud rozhodoval. Podle čl. 89 odst. 2 Ústavy jsou vykonatelná (konkrétní) rozhodnutí Ústavního soudu závazná pro všechny orgány i osoby. K závaznosti závěrů vyslovených Ústavním soudem mimo rámec konkrétní

kauzy se vyslovil i sám Ústavní soud kupříkladu v usnesení ze dne 14. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 355/02, kde uvedl: „V souladu s četnou judikaturou Ústavního soudu (rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 184/96, III. ÚS 200/2000, I. ÚS 77/97, II. ÚS 23/97, II. ÚS 156/95, I. ÚS 70/96, IV. ÚS 197/96 a další) je právní názor obsažený v odůvodnění rozhodnutí Ústavního soudu, resp. v jeho právní větě, má-li obecnou povahu, obecně závazný, závazný při řešení typově shodných případů.“ Obdobně také Nejvyšší správní soud uvedl například v rozsudku ze dne 6. 1. 2006, č. j. 7 Afs 156/2004 – 80, že „[...] lze dovodit, že obecné soudy jsou při svém rozhodování vázány nejen zákonem, nýbrž také ústavním pořádkem (arg. a minori ad maius). Právě v tomto kontextu vystupuje do popředí funkce Ústavního soudu, kterou je podle čl. 83 Ústavy ochrana ústavnosti. Ústavní soud je tedy hlavní interpretátor ústavního pořádku a právě v tomto smyslu musí být jeho rozhodnutí závazná. V souladu s požadavkem ústavně konformní interpretace a aplikace právních předpisů jsou všechny subjekty aplikující právo povinny postupovat tak, aby zvolený výklad právních předpisů byl souladný s ústavností, a to ve smyslu výslovného znění konkrétních ústavních norem i ústavních principů a hodnot. Jestliže Ústavní soud ve svém rozhodnutí sformuluje ústavně konformní výklad právního předpisu, je nutno tento výklad respektovat i v obdobných kauzách, byť se jedná o procesně samostatná řízení.“

Dovolává-li se stěžovatelka nutnosti individuálního posouzení svého případu, je třeba především zdůraznit, že v žalobě žádnou takovou argumentaci neuvedla. Taktéž v kasační stížnosti pouze navrhuje takový výklad zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, který předpokládá jeho odlišnou interpretaci ve vztahu k subjektům nedosahujícím návratnosti investic kratší než 11 let. Jakýkoli negativní dopad zavedeného odvodu z prodeje elektrické energie z obnovitelných zdrojů neuvádí a nezmiňuje ani žádné skutečnosti, které by takovému dopadu mohly nasvědčovat. Proto nemůže na projednávanou věc vůbec dopadat konstatování Ústavního soudu v odstavci 88 citovaného nálezu, neboť tato pasáž nálezu dává prostor pro individuální posouzení případů, v nichž by účinky novely zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů byly pro výrobce solární energie kvalifikovaně negativní až likvidační (tedy vyvolaly tzv. „nídousící efekt“). Stěžovatelka však žádný podobný účinek právní úpravy nenamítala ani v žalobě ani nyní v kasační stížnosti a nevyplývají ani ze správních spisů; shodně viz rozsudek tohoto soudu ze dne 28. 11. 2012, č. j. 8 Afs 60/2012 – 27, ve věci *INVEST SOLAR*, bod 15, přístupný na www.nssoud.cz. Nic nenasvědčuje tomu, že by se toto riziko stěžovatelky týkalo a, vzhledem k judikatuře tohoto soudu (srovnej usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 12. 2013, č. j. 1 Afs 76/2013 – 57, respektující i relevantní poselství nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 17/11 v odstavci 88), by taková argumentace ostatně ani neobstála.

Argumentaci úpravou hranice výkupních cen obsaženou v ustanovení § 6 odst. 4 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů stěžovatelka konkretizovala až v kasační stížnosti. V žalobě pouze namítla, že nová právní úprava nemůže obstát vedle ustanovení § 6 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů, které zůstalo zachováno i po provedené novelizaci. Nejvyšší správní soud nicméně považuje tuto konkretizaci stěžovatelčiny argumentace v kasační stížnosti za podřaditelnou výše zmíněnému obecněji uplatněnému žalobnímu bodu.

Stěžovatelka interpretuje novelu zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů provedenou zákonem č. 402/2010 Sb. v souvislosti s ustanovením § 6 odst. 4 citovaného zákona a dovozuje, že snížení výkupní ceny stanovené novelou je možné pouze u výrobců, kteří dosahují návratnosti investic kratší než 11 let. Obdobnou otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval například v rozsudku ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 95/2012 – 32, nebo též v rozsudku ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Afs 94/2012 – 28. V obou případech dospěl ke shodnému závěru, že této argumentaci nelze dát zapravdu, neboť ustanovení § 6 odst. 4 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů a odvod z elektřiny ze slunečního záření (hlava III, zejména § 7a ve znění uvedeného zákona) se s ohledem na konstrukci těchto institutů vztahují na odlišné skupiny výrobců.

pokračování

Ustanovení § 6 odst. 4 zákona o podpoře využití obnovitelných zdrojů, ve znění účinném od 20. 5. 2010, umožňovalo prolomit při každoročním stanovování výkupních cen hranici 95% výkupní ceny platné v roce, v němž byla stanovována cena pro rok následující. Podmínkou nicméně bylo, že již bylo dosaženo návratnosti investice, a to dříve než po 11 letech od uvedení zařízení do provozu. Odvod z cen elektřiny ze slunečního záření byl zaveden s účinností od 1. 1. 2011 a vztahuje se na elektřinu vyráběnou v zařízeních uvedených do provozu od 1. 1. 2009 do 31. 12. 2010. Ustanovení § 6 odst. 4 zákona o podpoře využívání obnovitelných zdrojů ve shora uvedeném znění bylo možné poprvé využít v roce 2011 a mohlo by dopadnout na zařízení, která v roce 2010 již dosáhla plné návratnosti investic za podmínky, že doba návratnosti byla kratší než 11 let. Odvod za elektřinu se naproti tomu vztahuje na zařízení, která byla uvedena do provozu v letech 2009 a 2010. A ta zcela nepochybně nedosáhla v roce 2010 plné návratnosti investic, neboť byla v provozu teprve nejvýše dva roky.

Nelze též směřovat odlišné pojmy, totiž stanovení *garantované výše výkupních cen* a zdanění *příjmů za dodávku elektřiny do rozvodné sítě*, které se výkupní ceny netýká. Z pohledu obchodních vztahů mezi výrobcem elektřiny ze slunečního záření a provozovatelem distribuční sítě je rozhodná toliko dohodnutá výkupní cena, která se odvíjí od cenového rozhodnutí Energetického regulačního úřadu, kterou je povinen platit provozovatel distribuční sítě. Odvod z elektřiny, který je naopak příjmem státního rozpočtu, tíží výlučně výrobce elektřiny, který je daňovým poplatníkem, nikoliv však provozovatele distribuční sítě, jehož jedinou odpovědností jakožto plátce daně je daň srazit a odvést.

Ve shora citovaných rozsudcích se Nejvyšší správní soud zabýval též návrhem žalobců na předložení předběžné otázky SDEU a námitkou rozporu právní úpravy se Směrnicí 2009/28/ES, obdobně formulovaných, jako tomu je v nyní posuzované věci. Dospěl přitom k závěru, že citovaná směrnice se soustřeďuje na povinnost (České republiky) dosáhnout podílu energie vyrobené z obnovitelných zdrojů v roce 2020 ve výši třinácti procent hrubé konečné spotřeby energie; ponechává přitom široký prostor pro uvážení, jakými konkrétními opatřeními bude tohoto cíle dosaženo. Směrnice dovoluje, aby státy přikročily k subvencování výroby elektrické energie z obnovitelných zdrojů, čímž činí výjimku z jinak poměrně striktního zákazu veřejné podpory podnikání. Směrnice však žádným způsobem nepředepisuje, že by stát musel přijmout nějaká konkrétní opatření typu zaručení výkupních cen elektrické energie, návratnosti investic, příspěvku na pořízení fotovoltaických elektráren, osvobození výroby energie z obnovitelných zdrojů od daně apod. Směrnice 2009/28/ES neobsahuje žádné ustanovení, na jehož základě by bylo možné dovodit právo stěžovatelky na stabilitu výkupních cen za dodávky elektřiny do distribuční sítě, potažmo tedy zákaz provádět daňové srážky z příjmů provozovatele fotovoltaických elektráren. V odstavci 25 odůvodnění Směrnice 2009/28/ES naopak zdůrazňuje, že je důležité, aby členské státy mohly kontrolovat dopady a náklady vnitrostátních režimů podpory.

Evidentně tedy není splněna hned první z podmínek pro přímý účinek citované směrnice, totiž existence dostatečně určitého, přesného a bezpodmínečného závazku členského státu, jak jej vyžaduje pro přímý účinek směrnice judikatura SDEU (srov. rozhodnutí Soudního dvora Evropských společenství ze dne 4. 12. 1974 ve věci 41/74 - *Yvonne van Duyn proti Home Office*, Recueil s. 1337 nebo rozhodnutí Soudního dvora EU ze dne 12. 7. 2012 ve věci *Vodafone España SA*, C-55/11, C-57/11 a C-58/11, bod 37). Z výše uvedené argumentace je navíc zřejmé, že neexistuje ani důvod žádat vyjasnění vcelku jasného a srozumitelného smyslu evropské směrnice 2009/28/ES, se kterou není vnitrostátní právní úprava v rozporu.

S ohledem na výše uvedené neshledává tento soud důvod ani možnost pro položení předběžné otázky Soudnímu dvoru Evropské unie. Aplikovaná právní úprava odvodu z příjmu

za výrobu elektřiny ze slunečního záření nemá předobraz v žádné z norem evropského práva a žádná z těchto norem ani zavedení tohoto odvodu nebrání. Ostatně ani stěžovatelka sama neoznačila žádné konkrétní ustanovení směrnice, jehož výklad by měl být SDEU podán. Stěžovatelka (správně) poukazovala toliko na cíl citované směrnice (dosažení stanoveného podílu energie z obnovitelných zdrojů), který zjevně zavedením odvodu není zpochybňován.

Kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. tedy nebyl dán. Nejvyšší správní soud proto posoudil kasační stížnost jako nedůvodnou a jako takovou ji dle ustanovení § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Procesně úspěšný žalovaný požadoval paušální náhradu nákladů ve výši 600 Kč (analogicky jako za dva úkony právní služby, spočívající v písemném vyjádření ke kasační stížnosti a vyjádření k žalobě). Požadavek odvozoval z § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve spojení s § 36 odst. 1 s. ř. s. a podle nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13. Podle tohoto nálezu „[z]ásadu rovnosti účastníků řízení ve smyslu článku 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod naplňuje přiznání paušální náhrady coby náhrady hotových výdajů podle jejich demonstrativního výčtu v § 137 odst. 1 občanského soudního řádu i účastníkovi řízení, který advokátem zastoupen není, a to v situacích, v nichž by účastníkovi řízení zastoupenému advokátem byla přiznána taková náhrada podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu.“ Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že oproti civilnímu soudnímu řízení je soudní řízení správní specifické tím, že na straně žalované zpravidla vystupuje správní orgán hájící své rozhodnutí v rámci své pravomoci a působnosti. Tuto skutečnost reflektuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, například rozsudek ze dne 26. 4. 2007, č. j. 6 As 40/2006 - 87, publ. pod č. 1260/2007 Sb. NSS, podle kterého „(...) v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, není v zásadě důvodně vynaloženým nákladem, pokud se v takovém řízení nechá zastoupit. (...) Stejně tak Vrchní soud v Praze konstatoval, že povinnost správního úřadu jím vydané rozhodnutí hájit na soudě proti správní žalobě představuje samozřejmou součást povinností plynoucí z běžné správní agendy. (zdůrazněno NSS). Nelze proto spravedlivě žádat na žalobci, aby hradil náklady, vzniklé tím, že správní úřad udělil k zastupování plnou moc advokátovi (srov. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 1. 1998, č. j. 6 A 90/96 - 23).“ Z citované judikatury vyplývá, že žalovanému by nemohla být přiznána paušální náhrada nákladů ani v případě, že by byl zastoupen advokátem. Obdobně argumentuje i současná judikatura Nejvyššího správního soudu, například v rozsudku ze dne 27. 11. 2014, č. j. 4 As 220/2014 – 20, nebo v rozsudku ze dne 7. 1. 2015, č. j. 1 Afs 225/2014 – 31. V uvedeném smyslu nejsou judikaturní závěry Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu v kolizi, nýbrž se nacházejí ve vztahu logické návaznosti. Uplatněnému nároku žalovaného na náhradu paušálních nákladů tak nelze vyhovět.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. března 2015

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu